



Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Niende Afdeling)

23. november 2015 *

»Annulationssøgsmål — finansielle markeders funktion — forordning (EU) nr. 537/2014 —
lovgivningsmæssig retsakt — ikke individuelt berørt — afvisning«

I sag T-640/14,

Carsten René Beul, Neuwied (Tyskland), først ved avocat K.-G. Stümper, derefter ved avocats H.-M. Pott og T. Eckhold,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved P. Schonard og D. Warin, som befuldmægtigede,

og

Rådet for Den Europæiske Union ved R. Wiemann og N. Rouam, som befuldmægtigede,

sagsøgte,

angående en påstand om annulation af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 537/2014 af 16. april 2014 om specifikke krav til lovpligtig revision af virksomheder af interesse for offentligheden og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2005/909/EF (EUT L 158, s. 77),

har

RETTEN (Niende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G. Berardis, og dommerne O. Czúcz (refererende dommer) og A. Popescu,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

Kendelse

Faktiske omstændigheder, retsforhandlinger og parternes påstande

- 1 Sagsøgeren, Carsten René Beul, er en statsautoriseret revisor, der er registreret i henhold til Gesetz über eine Berufsordnung der Wirtschaftsprüfer (Wirtschaftsprüferordnung, tysk lov om revisorer). Ifølge den tyske lovgivning har han derfor kompetence til at foretage lovpligtig revision af virksomheder, herunder virksomheder af interesse for offentligheden.
- 2 Den 16. april 2014 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union forordning (EU) nr. 537/2014 om specifikke krav til lovpligtig revision af virksomheder af interesse for offentligheden og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2005/909/EF (EUT L 158, s. 77, herefter »den anfægtede forordning«).
- 3 Ifølge den anfægtede forordnings artikel 1, som fastlægger forordningens genstand, fastsætter forordningen krav til udførelsen af lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber for virksomheder af interesse for offentligheden, regler for disse virksomheders organisation og udvælgelse af revisorer og revisionsfirmaer for at fremme deres uafhængighed og forhindre interessekonflikter samt regler om tilsyn med revisorer og revisionsfirmaers opfyldelse af disse krav.
- 4 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. august 2014 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.
- 5 Ved særskilte dokumenter indgivet til Rettens Justitskontor henholdsvis den 27. og den 28. november 2014 har Parlamentet og Rådet i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement af 2. maj 1991 gjort formalitetsindsigelser gældende. Sagsøgeren har afgivet sine bemærkninger hertil den 12. januar 2015.
- 6 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 18. december 2014 har Europa-Kommissionen anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Parlamentets og Rådets påstande.
- 7 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 22. december 2014 har Parlamentet angivet, at det ikke anfægtede Kommissionens anmodning om intervention. Sagsøgeren og Rådet har ikke indgivet bemærkninger til den pågældende anmodning.
- 8 Sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af den anfægtede forordning.
- 9 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:
 - Sagen afvises.
 - Subsidiært, såfremt der ikke gives medhold i formalitetsindsigelsen, eller hvor afgørelsen af formalitetsindsigelsen udsættes til behandlingen af sagens realitet, anmodes om en ny frist til indgivelse af skriftlige bemærkninger, herunder bemærkninger til spørgsmålet om søgsmålets grundlag.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 10 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
 - Sagen afvises.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 11 I henhold til artikel 130, stk. 1, i Rettens procesreglement kan Retten, såfremt sagsøgte anmoder den herom, tage stilling til, om sagen bør afvises, eller til, om Retten savner kompetence, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I den foreliggende sag anser Retten sig for tilstrækkeligt oplyst på grundlag af akterne i sagen og beslutter, at træffe afgørelse uden at behandle sagens realitet.
- 12 I det foreliggende tilfælde har Parlamentet og Rådet gjort gældende, at den anfægtede forordning er en lovgivningsmæssig retsakt, og at den derfor ikke udgør en regelfastsættende retsakt i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 263, stk. 4, TEUF. De har i øvrigt anført, at sagsøgeren hverken er direkte eller individuelt berørt af den anfægtede forordning. Sagen kan således ikke antages til realitetsbehandling i henhold til artikel 263 TEUF.
- 13 Sagsøgeren er af den opfattelse, at han er direkte og individuelt berørt af den anfægtede forordning, idet denne indebærer en ændring i strukturen af den tilsynsmyndighed, som fører tilsyn med hans professionelle aktivitet.
- 14 Det skal indledningsvis bemærkes, at i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF kan »[e]nhver fysisk eller juridisk person [...] på det grundlag, der er omhandlet i stk. 1 og 2, indbringe klage med henblik på prøvelse af retsakter, der er rettet til vedkommende, eller som berører denne umiddelbart og individuelt, samt af regelfastsættende retsakter, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger«.
- 15 Det skal fremhæves, at den anfægtede forordning ikke er rettet til sagsøgeren. Han har således ikke søgsmålskompetence i henhold til det første tilfælde, der er nævnt i artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 16 Det fremgår endvidere af præamblen til den anfægtede forordning, at denne har hjemmel i artikel 114 TEUF vedrørende tilnærmelse af lovgivningerne, og at den er vedtaget af Parlamentet og Rådet i fællesskab efter den almindelige lovgivningsprocedure.
- 17 I denne forbindelse fremgår det af artikel 289, stk. 1 og 3, TEUF, at retsakter vedtaget efter proceduren i artikel 294 TEUF, som kaldes »den almindelige lovgivningsprocedure«, udgør lovgivningsmæssige retsakter.
- 18 Det følger heraf, at den anfægtede forordning er en lovgivningsmæssig retsakt.
- 19 Ifølge retspraksis omfatter begrebet »regelfastsættende retsakter« i artikel 263, stk. 4, TEUF ikke lovgivningsmæssige retsakter (dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, Sml., EU:C:2013:625, præmis 61, og af 25.10.2011, Microban International og Microban (Europe) mod Kommissionen, T-262/10, Sml., EU:T:2011:623, præmis 21).
- 20 Det følger heraf, at sagsøgeren heller ikke har søgsmålskompetence i henhold til det tredje tilfælde, der er nævnt i artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 21 Dette søgsmål kan således alene antages til realitetsbehandling, hvis sagsøgeren er direkte og individuelt berørt af den anfægtede forordning i henhold til det andet tilfælde, der er nævnt i artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 22 Retten finder det hensigtsmæssigt at påbegynde undersøgelsen af spørgsmålet om søgsmålets antagelse til realitetsbehandling med en undersøgelse af spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er individuelt berørt.

Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er individuelt berørt af den anfægtede forordning

- 23 Det bemærkes, at den anfægtede forordning indeholder regler, som skal sikre uafhængigheden for de myndigheder, der er kompetente inden for tilsyn med aktiviteterne for revisorer og revisionsfirmaer, som udfører lovpligtig revision af virksomheder af interesse for offentligheden. Forordningens artikel 21 bestemmer følgende:

»De kompetente myndigheder skal være uafhængige af revisorer og revisionsfirmaer.

[...]

En person må ikke være medlem af ledelsesorganet eller ansvarlig for disse myndigheds beslutningstagning, hvis denne person under sin inddragelse eller i løbet af de seneste tre år har:

- a) udført lovpligtig revision
- b) haft stemmerettigheder i et revisionsfirma
- c) været medlem af et revisionsfirmas bestyrelse, ledelse eller tilsynsorgan
- d) været partner, ansat eller på anden måde har indgået en kontrakt med et revisionsfirma.

[...]«

- 24 I forbindelse med deres formalitetsindsigelser har Parlamentet og Rådet gjort gældende, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning. De har anført, at han ikke indgår i en sluttet gruppe af erhvervsdrivende, og at han ikke har påberåbt sig nogen særlige omstændigheder, som kunne individualisere ham i forhold til den præcedens, der er skabt i retspraksis.
- 25 Sagsøgeren har gjort gældende, at han er individuelt berørt af den anfægtede forordning, og at vedtagelsen af denne påvirker ham som følge af ændringen i den myndighed, som er kompetent til at føre tilsyn med hans professionelle aktiviteter.
- 26 Han har udledt af den anfægtede forordnings artikel 21, at forordningen medfører en ændring i hans retstilstand. Ifølge sagsøgeren var det organ, som før ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning var kompetent til at overvåge og kontrollere hans aktiviteter, herunder aktiviteter vedrørende attesteringen af regnskaberne for virksomheder af interesse for offentligheden, Wirtschaftsprüferkammer (revisorkammeret, herefter »WPK«). Ifølge sagsøgeren administreredes WPK imidlertid fuldt ud selvstændigt og var sammensat af demokratisk valgte medlemmer fra revisorerhvervet.
- 27 Det fastsættes derimod udtrykkeligt ved den anfægtede forordnings artikel 21, at medlemmer af revisorerhvervet ikke kan være involveret i tilsynet med den lovpligtige revision af virksomheder af interesse for offentligheden.
- 28 Sagsøgeren er således af den opfattelse, at den anfægtede forordning ved nødvendigvis at medføre en ændring i sammensætningen af den myndighed, der er kompetent vedrørende tilsyn med aktiviteter med lovpligtig revision af enheder af interesse for offentligheden, har ændret den retlige ramme, inden for hvilken denne virksomhed udøves. Denne ændring udgør en krænkelse af hans grundlæggende rettigheder vedrørende erhvervsfriheden som fastsat i artikel 15 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet den påvirker den selvstændige karakter af ordningen for professionelt tilsyn.

- 29 Sagsøgeren har tilføjet, at for at udøve sin virksomhed skal han anmode om beføjelse til revision fra hvert kompetent organ i de selskaber og andre virksomheder, der skal revideres. Henset til den anfægtede forordning kan disse organer alene overlade ham opgaven, hvis han over for dem attesterer, at han er underlagt tilsyn fra den kompetente myndighed, hvis sammensætning altså ændres som følge af ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning. Den anfægtede forordning pålægger ham således at underlægge sig tilsyn fra den nye kompetente myndighed. Hvis sagsøgeren efter oprettelsen af denne nye myndighed ved udøvelsen af sin virksomhed står over for spørgsmål vedrørende revision af virksomheder af interesse for offentligheden, skal han henvende sig til denne nye myndighed, og WPK vil ikke kunne give ham noget svar. Det er alene den nye myndighed, der vil være kompetent til at føre generelt tilsyn, til at sanktionere overtrædelser og give officiel rådgivning til medlemmerne af revisorerhvervet.
- 30 Sagsøgeren har nærmere bestemt anført, at han er individuelt berørt af den anfægtede forordning, for så vidt som hans ret til udøvelse af sin erhvervsvirksomhed under tilsyn af et selvstændigt, administrativt organ er reduceret til ingenting. Han har i denne forbindelse henvist til dom af 18. maj 1994, Codorniu mod Rådet (C-309/89, Sml., EU:C:1994:197, præmis 21 og 22), og har udledt heraf, at hvad angår spørgsmålet om at være individuelt berørt er det tilstrækkeligt, at den anfægtede retsakt tilsidesætter en fastlagt status, som den part, der nedlægger påstand om annullation af denne retsakt, drager fordel af.
- 31 Det bemærkes indledningsvis, at en fysisk eller juridisk person alene berøres individuelt af en afgørelse, som ikke er rettet til den pågældende, hvis denne retsakt rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som en afgørelses adressat (jf. i denne retning dom af 15.7.1963, Plaumann mod Kommissionen, 25/62, Sml., EU:C:1963:17, s. 197, på s. 223, og af 25.7.2002, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, C-50/00 P, Sml., EU:C:2002:462, præmis 36).
- 32 Ifølge retspraksis er en retsakt almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (kendelse af 6.9.2011, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, T-18/10, Sml., EU:T:2011:419, præmis 63).
- 33 Det er tilfældet her. Artikel 288, stk. 2, TEUF foreskriver således, at forordninger er almengyldige, bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.
- 34 Hvad angår de kriterier, der er fastlagt i den i denne doms præmis 32 nævnte retspraksis, bemærkes, at den anfægtede forordning fastsætter særlige betingelser for så vidt angår lovpligtig revision af enheder af interesse for offentligheden, som er almengyldige, med det formål at sikre tilnærmelsen af medlemsstaternes lovgivninger og administrative praksis på området. Det samme gør sig gældende for så vidt angår forordningens artikel 21, som sagsøgeren har kritiseret, hvori der fastsættes betingelser, som skal sikre uafhængigheden for de myndigheder, der har kompetence til at føre tilsyn med de statsautoriserede revisorers aktiviteter i forbindelse med lovpligtig revision af enheder af interesse for offentligheden. Samtlige bestemmelser i den anfægtede forordning finder umiddelbart anvendelse i alle medlemsstaterne.
- 35 De situationer og de personer, som den anfægtede forordning finder anvendelse på, er i øvrigt fastlagt objektivt, idet det er præciseret i den anfægtede forordnings artikel 2, at forordningen for det første omfatter revisorer og revisionsfirmaer, som udfører lovpligtig revision af virksomheder af interesse for offentligheden, og for det andet virksomheder af interesse for offentligheden. Det samme gør sig gældende for forordningens artikel 21, som fastsætter kravene vedrørende sammensætningen af tilsynsmyndighederne – krav, som medlemsstaterne skal overholde ved oprettelsen af sådanne myndigheder.
- 36 Det fremgår af det ovenstående, at de kategorier af personer, som den anfægtede forordning finder anvendelse på, ligeledes er fastlagt på en generel og abstrakt måde.

- 37 Det følger heraf, at den anfægtede forordning og særligt dens artikel 21 er almengyldige.
- 38 Det skal imidlertid bemærkes, at den omstændighed, at en bestemmelse på grund af sin art og rækkevidde har generel karakter, for så vidt som den finder anvendelse på de omhandlede erhvervsdrivende, ikke i sig selv udelukker, at den også kan berøre visse af disse individuelt (dom af 22.6.2006, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, C-182/03 og C-217/03, Sml., EU:C:2006:416, præmis 58, og af 23.4.2009, Sahlstedt m.fl. mod Kommissionen, C-362/06 P, Sml., EU:C:2009:243, præmis 29).
- 39 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at den omstændighed, at den anfægtede retsakt finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og indebærer retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper, viser den manglende individuelle berørthed (dom Sahlstedt m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 38 ovenfor, EU:C:2009:243, præmis 31; jf. i denne retning kendelse Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, nævnt i præmis 32 ovenfor, EU:T:2011:419, præmis 89).
- 40 I hovedsagen er sagsøgeren imidlertid alene berørt af den anfægtede forordning i sin egenskab af autoriseret revisor, som udfører revision med regnskaber for enheder af interesse for offentligheden, en situation, som objektivt er omfattet af den anfægtede forordning, uden at lovgiver har taget hensyn til dette erhvervs medlemmers individuelle situation på nogen måde. Kravene vedrørende sammensætningen af de organer, som skal føre tilsyn med de autoriserede revisorer, som udfører en sådan virksomhed, er i øvrigt formuleret generelt og finder anvendelse på samme måde på alle økonomiske aktører og på alle myndigheder, som falder inden for anvendelsesområdet for den anfægtede forordning.
- 41 Det følger for det andet af fast retspraksis, at når den anfægtede retsakt berører en gruppe personer, som var identificerede eller kunne identificeres på tidspunktet for vedtagelsen af retsaken og på grundlag af kriterier, som er specifikke for medlemmerne af denne gruppe, kan disse antages at være individuelt berørt af denne retsakt, da de indgår i en sluttet gruppe af erhvervsdrivende, og dette kan bl.a. være tilfældet, når beslutningen ændrer vedkommendes rettigheder, der er erhvervet før dens vedtagelse (dom af 27.2.2014, Stichting Woonpunt m.fl. mod Kommissionen, C-132/12 P, Sml., EU:C:2014:100, præmis 59).
- 42 I det foreliggende tilfælde var de personer, der var berørt af de i den anfægtede forordnings artikel 21 beskrevne krav, imidlertid hverken identificerede eller kunne identificeres på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forordning.
- 43 Ifølge den anfægtede forordnings artikel 44 finder denne således anvendelse fra den 17. juni 2016. Det var således før denne dato, at medlemsstaterne i givet fald skulle omorganisere de omhandlede kompetente myndigheder med henblik på at opfylde kravene i den anfægtede forordnings artikel 21.
- 44 Sagsøgeren har i denne forbindelse selv anført, at WPK på tidspunktet for anlæggelsen af sagen stadig var kompetent til at føre tilsyn med de autoriserede revisorer på området for revision med enheder af interesse for offentligheden, og at denne situation består indtil overførslen af kompetence fra WPK til et organ, der opfylder kriterierne i den anfægtede forordnings artikel 21. Alle tyske revisorer, som har påbegyndt eller vil påbegynde deres aktiviteter vedrørende revision af enheder af interesse for offentligheden efter vedtagelsen af den anfægtede forordning, men før overførslen af tilsynskompetencen, er eller kommer i nøjagtig den samme situation som sagsøgeren: Tilsynet med hans aktiviteter går fra WPK, som er sammensat af medlemmer, som udøver revisorerhvervet, til et organ, som opfylder kravene i den anfægtede forordnings artikel 21, dvs. et organ, som ikke kunne omfatte bl.a. revisorer, som udfører eller har udført dette erhverv i de seneste tre år, blandt medlemmerne af direktionen eller blandt de medarbejdere, som skal træffe afgørelser.

- 45 Der er således et ukendt antal økonomiske operatører, som kan indgå i den gruppe af personer, som sagsøgeren tilhørte på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forordning, hvorfor denne gruppe ikke kan kvalificeres som en sluttet gruppe. Det drejer sig tværtimod om et ubestemt og ubestemmeligt antal af erhvervsdrivende, hvilket antal kan vokse efter vedtagelsen af den anfægtede forordning (jf. i denne retning dom af 14.11.1984, Intermills mod Kommissionen, 323/82, Sml., EU:C:1984:345, præmis 16, og kendelse af 3.4.2014, CFE-CGC France Télécom-Orange mod Kommissionen, T-2/13, EU:T:2014:226, præmis 51).
- 46 De erhvervsdrivende, som tilhører en sådan åben gruppe, er ikke individuelt berørt af den omhandlede retsakt (jf. i denne retning kendelse CFE-CGC France Télécom-Orange mod Kommissionen, nævnt i præmis 45 ovenfor, EU:T:2014:226, præmis 52).
- 47 Det skal for det tredje fremhæves, at sagsøgeren ikke har gjort nogen forhold anerkendt i retspraksis gældende, som kunne individualisere ham. Han har henvist til en hævdet ret til at blive kontrolleret af et selvstændigt erhvervsorgan sammensat af medlemmer af hans erhverv. Selv hvis det antages, at en sådan ret fandtes og kunne gøres gældende i forbindelse med vurderingen af, om han var individuelt berørt, skal det fremhæves, at alle andre tyske registrerede revisorer ville have en sådan ret, og at denne ret, for så vidt som den vedrører revision af virksomheder af interesse for offentligheden, ville blive ophævet i forhold til alle disse revisorer uden forskelsbehandling i forbindelse med overførslen af tilsynskompetence til et andet organ, som opfylder kriterierne i den anfægtede forordnings artikel 21.
- 48 De faktiske omstændigheder i denne sag er således forskellige fra dem, som lå bag den sag, der gav anledning til dom Codorniu mod Rådet, nævnt i præmis 30 ovenfor (EU:C:1994:197). I den pågældende sag var sagsøgeren således individualiseret ved at være indehaver af varemærket »Grand Crémant de Codorniu«, og den omhandlede forordning forhindrede anvendelsen af dette varemærke, idet den forbeholdt retten til at anvende betegnelsen »crémant« til alene gælde franske og luxembourgske producenter. Domstolen fremhævede, at denne omstændighed individualiserede sagsøgeren i forhold til alle andre erhvervsdrivende (dom Codorniu mod Rådet, nævnt i præmis 30 ovenfor, EU:C:1994:197, præmis 21 og 22). I det nærværende tilfælde drejer det sig imidlertid ikke om anvendelsen af et varemærke, som nødvendigvis er individuelt efter sin art, men om en hævdet ret til at blive kontrolleret af et erhvervsorgan sammensat af medlemmer af revisorerhvervet. En sådan ret, selv hvis den antages at foreligge, individualiserer på ingen måde sagsøgeren i forhold til det ubestemte og ubestemmelige antal af erhvervsdrivende, som udøver det pågældende erhverv, og som reviderer virksomheder af interesse for offentligheden.
- 49 Henset til disse bemærkninger skal det konkluderes, at sagsøgeren hverken er individuelt berørt af den anfægtede forordning i almindelighed eller af forordningens artikel 21, som han kritiserer i stævningen.
- 50 Da kriterierne om at være direkte og individuelt berørt er kumulative kriterier i forbindelse med undersøgelsen af formaliteten i lyset af det andet tilfælde, der er nævnt i artikel 263, stk. 4, TEUF, er det følgerig ufornuddent at efterprøve, om sagsøgeren er direkte berørt af den anfægtede forordning.
- 51 Det fremgår af det ovenstående, at sagsøgeren ikke har søgsmålskompetence i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF.

Sagsøgerens ret til effektive retsmidler

- 52 Sagsøgeren har påberåbt sig artikel 19 TEU og artikel 47, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder og har heraf udledt, at hans ret i henhold til disse bestemmelser til effektive retsmidler indebærer, at nærværende søgsmål skal antages til realitetsbehandling.

- 53 Indledningsvis bemærkes, at domstolskontrollen med overholdelsen af Den Europæiske Unions retsorden sikres af Domstolen og medlemsstaternes domstole, således som det fremgår af artikel 19, stk. 1, TEU (dom *Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet*, nævnt i præmis 19 ovenfor, EU:C:2013:625, præmis 90).
- 54 Det følger af retspraksis, at EUF-traktaten ved artikel 263 og 277 på den ene side og artikel 267 på den anden side har oprettet et fuldstændigt retsmiddel- og proceduresystem, som har til formål at sikre kontrollen med lovligheden af Unionens retsakter, idet kompetencen til at udøve denne kontrol er tillagt Unionens retsinstanser (domme *Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet*, nævnt i præmis 31 ovenfor, EU:C:2002:462, præmis 40, og *Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet*, nævnt i præmis 19 ovenfor, EU:C:2013:625, præmis 92).
- 55 Således er de fysiske eller juridiske personer, der på grund af de i artikel 263, stk. 4, TEUF fastsatte betingelser for at antage en sag til realitetsbehandling ikke kan anfægte almengyldige EU-retsakter direkte, beskyttet mod, at sådanne retsakter finder anvendelse på dem. Når gennemførelsen af nævnte retsakter tilkommer Unionens institutioner, kan disse personer på de i artikel 263, stk. 4, TEUF fastsatte betingelser indbringe et direkte søgsmål for Domstolen til prøvelse af gennemførelsesakterne og i medfør af artikel 277 TEUF påberåbe sig til støtte for dette søgsmål, at den pågældende generelle retsakt er ulovlig. Når gennemførelsen påhviler medlemsstaterne, kan de påberåbe sig den pågældende EU-retsakts ugyldighed for de nationale domstole og foranledige disse til at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål herom i henhold til artikel 267 TEUF (dom *Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet*, nævnt i præmis 19 ovenfor, EU:C:2013:625, præmis 93).
- 56 I denne forbindelse bemærkes, at retssubjekterne inden for rammerne af en national sag har ret til at anfægte lovligheden af enhver afgørelse eller enhver anden national retsakt, der vedrører anvendelse af en almengyldig EU-retsakt over for dem, ved at påberåbe sig, at den omhandlede retsakt er ugyldig (dom *Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet*, nævnt i præmis 19 ovenfor, EU:C:2013:625, præmis 94).
- 57 Det følger heraf, at den præjudicielle forelæggelse vedrørende gyldighedsspørgsmål i lighed med annulationsspørgsmål udgør en kontrolmulighed vedrørende lovligheden af Unionens retsakter (dom *Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet*, nævnt i præmis 19 ovenfor, EU:C:2013:625, præmis 95).
- 58 Hvad derimod angår beskyttelsen i medfør af artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder bemærkes, at denne artikel ikke har til formål at ændre den domstolskontrolordning, der er fastlagt i traktaterne, og navnlig ikke reglerne for antagelse af direkte søgsmål ved Den Europæiske Unions retsinstanser (dom *Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet*, nævnt i præmis 19 ovenfor, EU:C:2013:625, præmis 97).
- 59 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke med rette kan hævde, at nærværende annulationsspørgsmål skal antages til realitetsbehandling på grundlag af artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, når han ikke har søgsmålskompetence i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 60 Dette klagepunkt skal herefter forkastes.
- 61 I lyset af alle ovenstående bemærkninger skal der gives medhold i formalitetsindsigelsen rejst af Parlamentet og Rådet, og følgelig skal sagen afvises.
- 62 Det fremgår ligeledes heraf, at det er ufornuddent at træffe afgørelse om Kommissionens ianmodning om intervention.

Sagens omkostninger

- ⁶³ I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.
- ⁶⁴ Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og betale Parlamentets og Rådets omkostninger i overensstemmelse med disses påstande herom.
- ⁶⁵ I henhold til procesreglementets artikel 144, stk. 10, bærer Kommissionen og Parlamentet i øvrigt deres egne omkostninger i forbindelse med anmodning om intervention. Som det fremgår af præmis 7 ovenfor, har sagsøgeren og Rådet ikke afholdt udgifter i denne forbindelse.

På grundlag af disse præmisser bestemmer

RET TEN (Niende Afdeling):

- 1) **Sagen afvises.**
- 2) **Det er uforholdt at træffe afgørelse om Europa-Kommissionens anmodning om intervention.**
- 3) **Carsten René Beul bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Parlamentets og Rådet for den Europæiske Unions omkostninger.**
- 4) **Kommissionen og Parlamentet bærer deres egne omkostninger i forbindelse med anmodningen om intervention.**

Således bestemt i Luxembourg den 23. november 2015.

E. Coulon
Justitssekretær

G. Berardis
Afdelingsformand